

Droga Tanesiniego (ściana północno-zachodnia) A. Tanesini z towarzyszami, 1934

Trudności: IV
Różnica wysokości: 350 m
Długość drogi: 405 m
Ilość wyciągów: 11
Czas: 3–4h
Jakość skały: dobra
Sprzęt: standardowy

Charakter

Ciekawa droga w alpejskim otoczeniu.

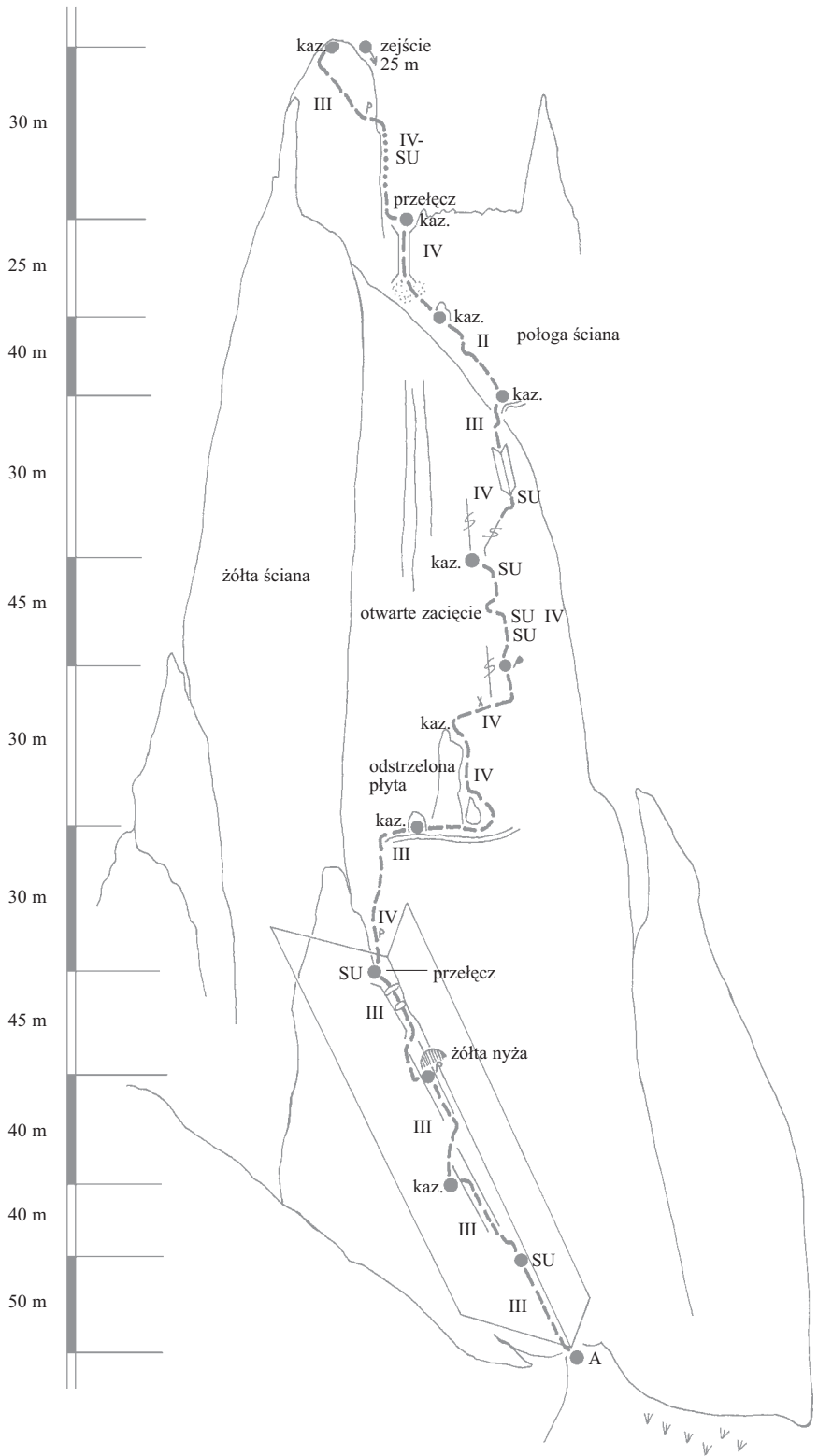
Podejście

Z miejscowości Selva drogą jezdnią w kierunku przeł. Passo Sella (2244 m). Parkujemy tuż za dużą piarżystą jamą, w pobliżu turni. Łąkami bezpośrednio do początku drogi. Czas: **0h45**.

Zejście

Ze szczytu zjazd (25 m, płd. wsch.). Ze szczytu idziemy półką (wsch. zbocze), po czym schodzimy rampą (II) do stanowiska zjazdowego (20 m). Po lewej wąskim kominem (płn.), dalej żlebikami i rampami (II), cały czas po lewej stronie dużego żlebu. Stromy odcinek pokonujemy zjazdem (25 m), po czym wchodzimy do dużego piarżystego żlebu (II). U końca żlebu w lewo filarem, przed którego końcem jeszcze raz w lewo (płd.-zach.) do kolejnych zjazdów (20 m, 25 m). Piarżyskami i łąkami do drogi. Czas: **1h30**.

¹ Niezaznaczona na mapach Tabacco ani Kompass. (Przyp tłum.)

Ściana zachodnia
G. Haupt i F. Mayr, 1907

Trudności: trudno
Całkowita różnica wysokości:
700 m
Całkowity czas wejścia: 3–4h
Czas zejścia: 3–4h
Sprzęt: komplet na ferraty

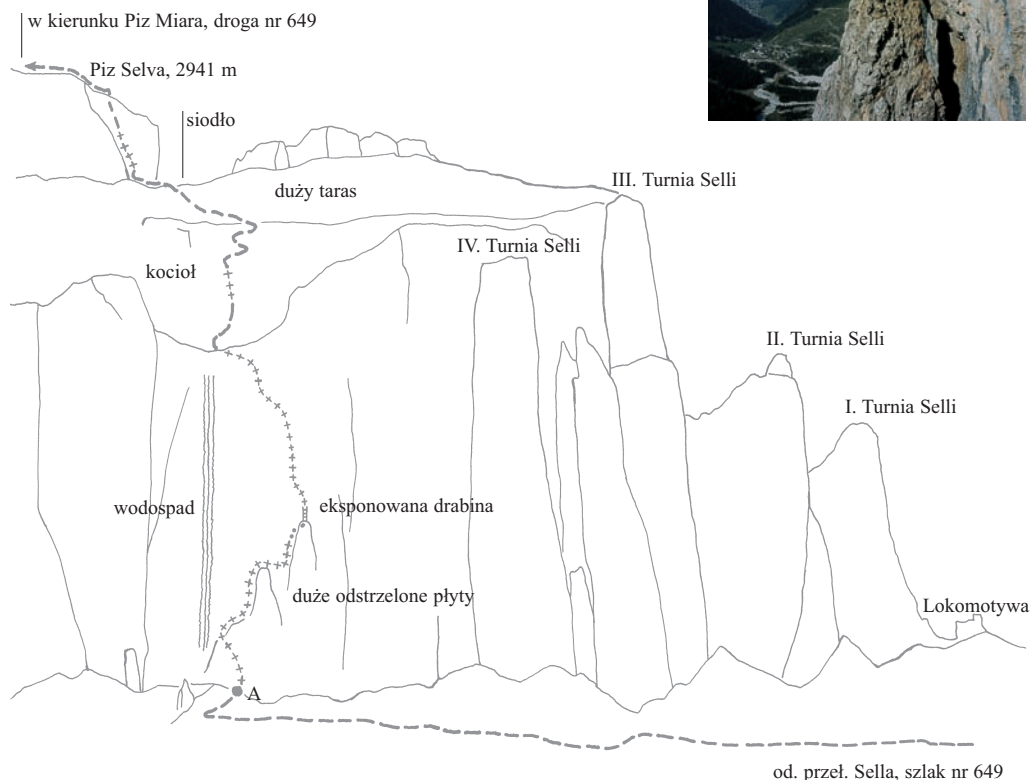
Charakter

Jedna z pierwszych ferrat w dol. Val Gardena. Bardzo oryginalny pierwszy odcinek biegnący gigantycznymi odstrzelonymi płytami. Całość bardzo długa, wymaga dobrego przygotowania kondycyjnego.

Podejście

Z hotelu Maria Flora (2244 m, przy Passo Sella) szlakiem nr 649 (pfn.), który wiodąc pod Turniami Selli, co jakiś wznosząc się i opadając, doprowadza do początku drogi.
Czas: **0h30**.

Zapewniająca emocje
drabina nad ostatnią
odstrzeloną płytą.

Zejsście

Ze szczytu Piz Miara (2965 m, krzyż) schodzimy na płn.-wsch. do szlaku nr 649. Na pierwszej przełęczy trzy możliwości zejścia:

1. Droga najkrótsza, lecz nie polecana we mgle. W kierunku płd.-wsch. za śladami i kopczykami, płaskowyzem, wzdłuż mało wyraźnego wąwozu biegnącego między turniami Torre de Siella a Torre de Roces. Strome zejście do dol. Val Lasties

(miejscami poręczówka) i szlakiem nr 656 do zakrętu drogi biegnącej na przeł. Sella. Drogą na przełęcz.

Czas: **3h**.

2. Szlakiem nr 649 w kierunku schr. Boè (2873 m), po czym szlakiem nr 647 w dol. Lasties. Następnie szlakiem nr 656 do zakrętu drogi biegnącej na przeł. Sella. Drogą na przełęcz. Czas: **4h**.

3. Na przeł. Gardena. Szlakiem nr 649 na przeł. Sella dei Pisciadù (2908 m), szlakiem nr 676 schodzimy do schr. Pisciadù (2587 m). Stąd szlakiem nr 666, początkowo wzdłuż dol. Val Setus i dalej na przeł. Gardena (2125 m). Czas: **3h**.

Zorganizowanym wcześniej transportem (samochodem, autobusem lub taksówką) powrót na przeł. Sella.

Ściana zachodnia
F. Glück z towarzyszami, 1929

Trudności: IV, jedno miejsce V-
Różnica wysokości: 250 m
Długość drogi: 265 m
Ilość wyciągów: 9
Czas: 3–4h
Jakość skały: dobra
Sprzęt:
standardowy + friend 3

Charakter

ładne wspinanie.

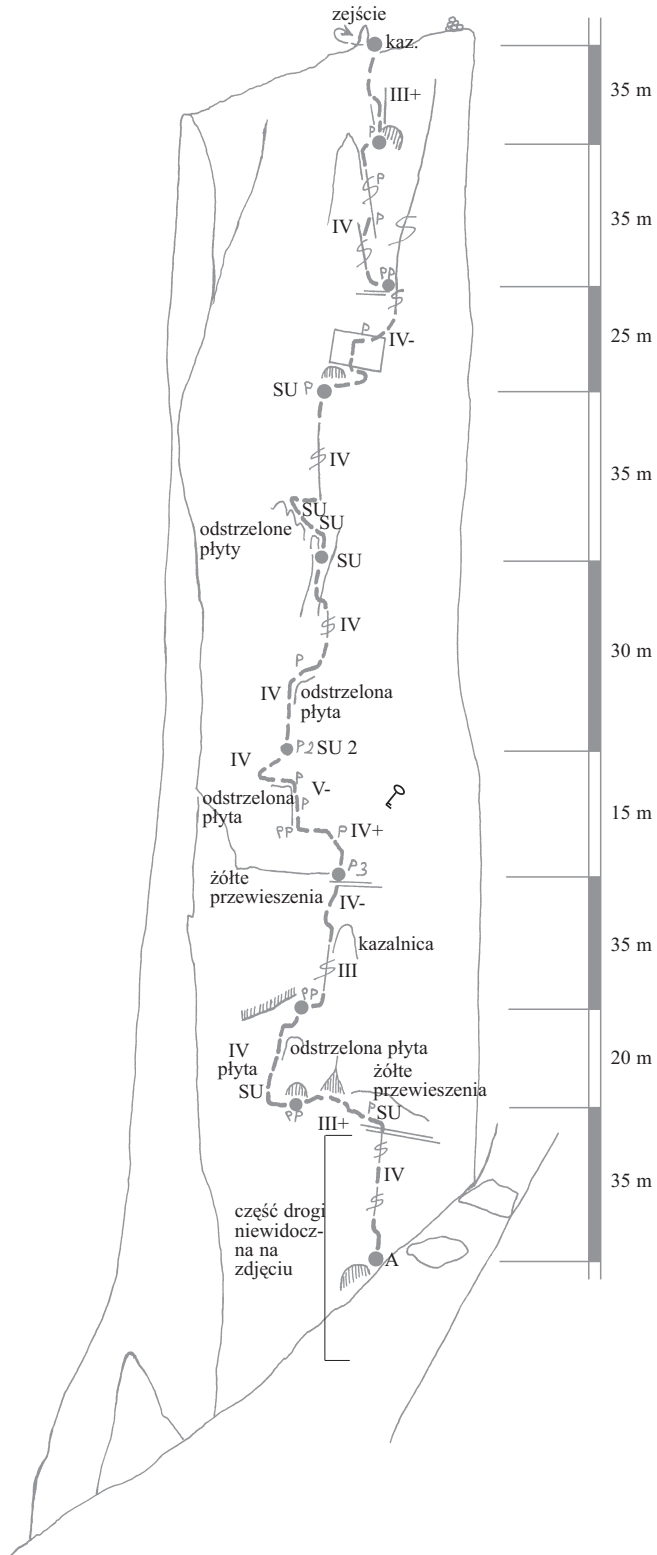
Podejście

Z hotelu Maria Flora (2244 m, przy Passo Sella) szlakiem nr 649 (płn.). Gdy jesteśmy naprzeciwko turni, przez piarżyska, po śladach do początku drogi. Czas: **0h45**.

Zejście

Dziewięcioma zjazdami między turnią a masywem Sella (płd.). Od szczytu w kierunku masywu Sella, okrążając małą turniczkę. Zjazdy: **1.** 25 m, **2.** 25 m, **3.** 25 m, **4.** 25 m, **5.** 25 m, **6.** 20 m, **7.** 25 m, **8.** 25 m, zejście 10 m (I), **9.** 25 m. Uwaga: na niektórych zjazdach lina 50 m wystarcza „na styk”. Czas: **1.15 + 0.30** na przeł. Passo Sella.

¹ Niezaznaczona na mapach Tabacco ani Kompass, opisana grupa Torri di Sella. (Przyp. tłum.)

Krótką biografia Ferdinand Glück ur. 20. 07.1901 r. zm. 21.12.1987 r.

Ferdinand Glück przyszedł na świat w 1901 r. w Ortisei, w Val Gardenie. Już jako mały chłopiec przejawiał olbrzymie zainteresowanie sportem, w sposób naturalny koncentrując się na narciarstwie. Czuł się wyjątkowo swobodnie w zjeździe i w skokach, przede wszystkim jednak brylował w biegach narciarskich. W wieku 8 lat wziął udział w swych pierwszych zawodach, stając od razu na najwyższym stopniu podium. W późniejszych latach zwyciężał 27 razy. Dzięki tym osiągnięciom został powołany w skład narodowej kadry narciarskiej. Trenował z wielką Paulą Wiesinger. W 1928 r. uczestniczył w Olimpiadzie w St. Moritz, startując w biegu na 50 km. W tym samym roku ożenił się i na stałe przeniósł się do Selvy, jak również został przewodnikiem, zachęcony przez swojego wujka przewodnika wysokogórskiego Giuseppe Noglera. W latach 1927-1937 wiódł prym na rodzimych, ulubionych przez siebie ścianach. Nazywano go „królem Torri del Sella”, ze względu na wiele nowych dróg, które wytyczył na tych wspaniałych turniach. Ten alpejski przewodnik z Val Gardeny jest autorem najtrudniej-

szych dróg, jakie powstały wówczas w tym rejonie przed nadejściem takich sław jak Vinatzer, Castiglioni i Micheluzzi. W jego niezwykłym dorobku wspinaczkowym znajduje się ponad 20 nowych dróg, w tym jedna na Cima Tosa w Brencie. Towarzyszem jego pierwszych przejść był Matteo Demetz (Moz de Palua), o którym mówiło się, że był mocniejszy na nartach biegowych, za to w skale to Ferdinand nadawał ton. Tak wspomina mistrza jeden z jego najwierniejszych klientów, G. B. Rezzara: „Ferdinand był obdarzony dużą siłą fizyczną, niezwykle mocny w kominach i ryśach. Nigdy nie widziałem, aby wykonał choć jeden niepotrzebny ruch.” Z historycznego punktu widzenia jego największym osiągnięciem jest droga „dei camini” na Ciavazes - pierwsza droga poprowadzona na tej gładkiej ścianie, powstała w magicznym 1928 r. Większość jego dróg obecnie uznawana jest za klasyki, sześć z nich opisaliśmy na łamach niniejszego przewodnika. Glück wspinał się ze sławnym, zaprzyjaźnionym Angelo Diboną oraz z Luisem Trenkerem, w którego kilku filmach wziął udział jako kaskader. Ferdinand Glück zaznaczył swoją obecność w historii, odgrywając znaczącą rolę w rozwoju alpinizmu w Dolomitach. Góry były dla niego miejscem spełniania się, alpinizm zaś prawdziwą pasją.